

De pet van pa

en andere verhalen

De pet van pa

en andere verhalen

Arenda Huijsen

Ook verkrijgbaar van dezelfde auteur:

Verhalen om nooit te vergeten

ISBN: 978 94 02113 89 1

Copyright: © 2019 Arenda Huijsen

Omslagontwerp: Paula van Miert

Foto van de auteur: Co Huijsen

Vormgeving binnenwerk: Sander Huijsen

Omslagfoto: Arenda Huijsen

ISBN: 978 94 02196 24 5

www.arendahuijsen.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoudsopgave

Huwelijken worden in de hemel gesloten	7
Zolang er liefde is	19
Valse hoop	23
De pet van pa	27
Een hartig woordje	45
Hoofdzaken	49
Woorden vervliegen als winden, gebaren verbinden	53
Oud zeer	61
Lotgevallen	65
Oma tegen wil en dank	69
Schoon schip	71
Als de kat van huis is	81
Omkooppraktijken	83
Trouwen doe je niet alleen	93
De onbestendige loop der dingen	99
Vrede op aarde	109
Een kater van formaat	113
Eens een heer	119
Kind van de rekening	121
Ontspoord	129

Huwelijken worden in de hemel gesloten

Daar gaat hij, nog altijd veerkrachtig en kaarsrecht ondanks zijn hoge leeftijd. Zijn passen zijn lang en zelfzeker en voor haar niet bij te houden vanwege haar bedroevend slechte conditie. Daarom trekt Axel er meestal alleen op uit.

Vanachter het kamerraam van hun appartement op de zesde etage staart Rolien hem na. Daar gaat hij: de toeverlaat van menige weduwe en alleenstaande vrouw in hun appartementencomplex voor senioren. En hij gedraagt zich ernaar. Hier een opbeurend schouderklopje, daar een woord van troost: haar echtgenoot heeft voor elk geval een passend woord of gebaar. De dames weten hem dan ook te vinden met hun meelijwekkende verhalen over ondergelopen badkamers, verstopte afvoerputjes, afgebroken handvatten, lekke fietsbanden, auto's met startproblemen en verder met alles waarvoor een handige man onmisbaar is. En dankbaar zijn ze! Indien hij erin is geslaagd hun defecten te herstellen, mankeert het er nog maar aan of ze vliegen hem zelfs in haar bijzijn om

zijn nek. Haar bescheiden kuchje doet hen er weliswaar op het nippertje van afzien, ze is er zeker van dat hij het zich bij haar afwezigheid gewillig laat welgevallen.

Ook komt het regelmatig voor dat zij tijdens een toevallige ontmoeting volkomen door de dames wordt genegeerd. In de lift knopen ze een praatje met hem aan en de wederzijdse kwinkslagen jagen het bloed in haar aderen op naar het kookpunt. Haar mond vertrekt tot een wrange grimas.

Hij is al lang uit haar gezichtsveld gewandeld wanneer ze zich van het raam afwendt. Ze vouwt de krant open en richt haar aandacht op het wereldgebeuren. Het helpt, voor even.

Het geknars van de sleutel in het slot kondigt Axels terugkomst aan, maar voor ze zich goed en wel uit haar stoel omhoog heeft gewurmd, sterven de voetstappen weg en hoort ze de deur opnieuw dichtslaan.

Een half uur later stapt hij fluitend binnen en hangt zijn jas aan de kapstok.

‘Hoorde ik je daarstraks weer de deur uitgaan?’

‘Oh, Emily hield me aan. Haar scooter wilde niet starten. Een kleinigheid en dat heb ik even gefikst. En Maria van beneden had problemen met haar haardroger, maar dat was een kwestie van een loszittend schroefje. Ik had even een schroevendraaier uit mijn gereedschapskoffer nodig. En haar badkamerkraan lekte. Voor mij een fluitje van een cent om dat even te herstellen. Als dank bood ze me een kopje koffie aan en dat kon ik uiteraard niet weigeren. Tja, het valt niet mee om als vrouw overal alleen voor te staan.’

Zijn gelaat drukt medeleven uit en doet de wrevel in haar naar boven schieten.

‘Die vrouwtjes van tegenwoordig staan echt hun mannetje wel, hoor.’

Ze hoort zelf hoe benepen haar stem klinkt en voelt tegelijkertijd een warme gloed naar haar wangen stijgen. Even heeft ze geen controle over haar handelen; zijn waarschuwend blik is niet mis te verstaan. En ja, hoor, het bandje wordt weer opgestart:

‘Je reageert als een verwend kind. Wees blij dat jij een man hebt die altijd voor je klaarstaat.’

Ze likt bijna hoorbaar een forse prop frustratie weg en vraagt, tot haar eigen ergernis, timide: ‘Wil je koffie?’

‘Ja, graag.’ Hij verdiept zich in de krant en is het komende uur niet aanspreekbaar, weet ze.

’s Avonds in bed kan ze zijn aanrakingen ternauwernood verdragen. Het liefst wil ze hem van zich afduwen en hem toeschreeuwen dat hij zijn zinnelijke lusten maar moet botvieren op een van die vrouwen die hij zo enthousiast ter wille is en die hem ongetwijfeld zonder enige scrupule regelrecht haar bed in zal sleuren. In haar verbeelding ziet ze hem in de armen van Maria, of erger nog, in die van de jeugdig ogende Emily met haar meisjesachtige figuurtje en een vloed aan bruin, krullend haar, van wie je in gemoede kunt afvragen wat zij in dit appartementencomplex voor uitsluitend senioren te zoeken heeft. De beelden zijn te schokkend. Gelaten ondergaat ze zijn liefkozingen en weet er evenwel met succes nog enig genot uit te peuren.

Op zekere ochtend voelt het hele appartement bij het opstaan ijzig aan. Het is weliswaar begin maart, de temperatuur daalt ’s nachts echter tot ver beneden nul. Axel en Rolien lopen bibberend met hun kamerjassen strak om zich heen getrokken voelend langs de ijskoude radiatoren. Wanneer de badkamerkraan zoals gewoonlijk heet water geeft, oppert Axel

dat lege batterijen in de thermostaat welzeker de oorzaak zijn. Terwijl hij op zoek gaat naar nieuwe, duwt Rolien opgelucht de stekker van de waterkoker in het stopcontact. Ze blijft even in het gebaar steken wanneer hij met lege handen terugkeert.

‘Ik herinner me ineens dat ik vorige week bij Margreet de batterijen heb vervangen. Ze zou zo snel mogelijk nieuwe komen brengen. Mogelijk heeft ze daarvoor nog geen tijd kunnen vinden; ze heeft het enorm druk met haar vrijwilligerswerk. Die arme vrouw loopt zichzelf voorbij, lijkt het wel.’

Hij haalt zijn schouders op in een gebaar van berusting.

‘Ik kleeft me aan en loop even naar de winkel.’

‘Dan ben je langer dan een uur onderweg! Kun je niet beter de auto nemen?’

‘Wat maken die enkele minuten nu uit? Een wandelingetje in de frisse buitenlucht is gezond.’ Zijn vastberaden blik doet de protesten op haar tong bevriezen.

Terwijl hij in de badkamer verdwijnt, legt een knellende band zich rond haar borstkas die haar het ademen belet. Een niet te bedwingen gevoel van onmacht bijt zich in haar vast en vreet met zijn scherpe tanden haar realiteitszin aan. Ze kan onmogelijk helder denken. Het schijnt haar dat ze steeds verder afglijdt in de put die Axel ogenschijnlijk bezig is voor haar te graven.

Wanneer na ruim een uur het appartement zich geleidelijk vult met een behaaglijke warmte, ebt de spanning langzaam uit haar weg.

Juist wanneer Rolien op de bovenste trede van het keukentrapje staat en haar lichaam zo ver mogelijk uitstrekt om met de spons het uiterste hoekje van het raam te bereiken, klinkt langdurig het doordringende, schorre geluid van de intercom. Van schrik

glijden haar voeten van de trede en in een poging haar evenwicht te hervinden, grijpt ze in een reflex de steunstang zodat ze met trap en al op de plavuïsvloer smakt. Ze schreeuwt van de pijn. De emmer ligt naast haar en het water gutst over de vloer.

De intercom kermt opnieuw luidruchtig. Rolien probeert overeind te krabbelen, echter elke beweging veroorzaakt een helse pijn. Toch lukt het haar om voetje voor voetje naar de gang te strompelen, maar niemand beantwoordt haar 'hallo?'

Axel heeft haar zo dikwijls gewaarschuwd voor de gevaren van ladders, en keukentrapjes in het bijzonder, en aangeboden het lappen aan hem over te laten, dat ze bij voorkeur de ramen zeemt als hij niet thuis is. Wellicht had ze zich zijn raad beter ter harte kunnen nemen.

Wanneer hij na ruim een half uur thuiskomt, heeft ze al het zichtbare bewijsmateriaal op de vloer weggewerkt.

Ze voelt zich geradbraakt. Haar rechter pols en enkel zijn opgezwollen en bij elke ademhaling krimpt ze ineen door de hevige pijn in haar borst.

'Wat is er met jou aan de hand? Ben je gevallen?' Hij loopt op haar toe en bekijkt haar bezorgd van nabij. 'Hemel, Rolien, wat zie je eruit! Heb je pijn?'

Ze knikt. 'Ik schrok van de intercom en ben van de keukentrap gevallen.'

Ze betreurt terstond haar loslippigheid. Zijn ogen knijpen samen en de diepe frons in zijn voorhoofd duidt op de aanloop naar een flinke uitbrander.

'Hoe vaak heb ik je niet gezegd dat keukentrappen moordwapens zijn. Je bent verdomme even hardleers als een kind dat honderd keer iets aan zijn verstand moet worden gebracht, voor hij doet wat hem wordt opgedragen. Besef je niet hoe onbezonnen je gedrag is? Je zou niet de eerste zijn die de

val van een simpel trapje niet overleeft! Hopelijk heb je je lesje geleerd!’

Dan lijkt hij zich plotseling iets te herinneren en hij werpt een snelle blik op zijn horloge.

‘Als jou een bezoek aan de huisarts nuttig lijkt, moet je het nu zeggen, want Maria heeft een verstopte afvoer en het werk wil niet erg vlotten. Het kan nog wel een hele tijd duren voor we erachter komen waar de oorzaak zit. Dus?’

‘Ik red me wel, hoor. Ga maar.’ Heel haar wezen schreeuwt het uit: ‘Zie je niet hoezeer ik je nu nodig heb?’ doch de woorden besterven op haar lippen.

Hij drukt een vluchtige kus op haar wang. Zomaar een kus, zonder betekenis, denkt ze wrang, slechts voor de vorm en meer hoeft ik er ook heus niet van te verwachten.

De pijn lijkt vele malen erger nu Axel is vertrokken. Ze kan nauwelijks uit de voeten of iets beetpakken en elke ademhaling voelt als een messteek. Wellicht was het verstandiger geweest toch de huisarts er even naar te laten kijken. Voorlopig is een pijnstillertje de enige optie. Met een van pijn vertrokken gelaat staat ze op en laat de laatste twee tabletten uit het doosje naar binnen glijden.

De volgende ochtend installeert ze zich zo comfortabel mogelijk in haar fauteuil. De pijn is enigszins draaglijk en lopen lukt al iets beter mits ze geen onverwachtse bewegingen maakt. Axel schept in de berging beneden orde in de chaos en dat houdt hem wel enige tijd zoet, verwacht ze.

De deurbel verstoort abrupt de rust. Heeft ze eindelijk een geschikte houding gevonden, moet ze zich weer overeind wurmen.

Voor de deur staat de immer blijmoedige Maria met in haar handen twee identieke glazen potten met paarse hyacinten.

Haar gezette figuur straalt lente uit: van haar witte haren en haar bloemetjesoutfit tot en met de luchtige sandaaltjes, terwijl de thermometer nog steeds niet boven 10 graden uitkomt.

Belachelijk, vindt Rolien in stilte.

‘Ik kom alvast wat voorjaar brengen. Komt het gelegen?’ Met een handgebaar nodigt ze Maria binnen. ‘Ik hoorde van Axel dat je was gevallen en dat het behoorlijk hard was aangekomen, vandaar dit kleine gebaar van oprecht medeleven.’ Ze plaatst beide potten op het aanrecht. ‘Ik voelde me tamelijk schuldig dat ik zoveel van Axels tijd in beslag nam, terwijl jij het zonder hem moest stellen. Hij zei het niet met zoveel woorden maar ik merkte dat het hem flink dwarszat dat de klus zoveel tijd vergde en hij je zo lang aan je lot moest overlaten.’

Rolien snuift hoorbaar. Ze staan amper binnen en de sterke geur van de bloemen overheerst nu reeds. Ze doet haar best niet te niezen. En al zal het ongetwijfeld aardig bedoeld zijn, ze gelooft geen woord van Maria’s opmerking over Axel. Maria wil haar slechts gunstig stemmen om in voorkomende gevallen weer een beroep op Axel te kunnen doen. Dat geldt evenzeer voor de bloemen. Opnieuw tracht ze met alle macht een niesbui te onderdrukken, met in haar achterhoofd de pijn in haar borst die het niezen zal veroorzaken. Hopelijk blijft Maria niet lang. Na haar vertrek kan ze die stinkzooi meteen in de vuilnisbak kieperen.

‘Kan ik je iets te drinken aanbieden?’ Ze heft in een hulpeloos gebaar haar beide handen op. Gelukkig begrijpt Maria de hint.

‘Nee, nee, een andere keer graag. De badkamer heeft een grote beurt nodig na dat gedoe van gisteren. Blijf lekker binnen, ik kom er wel uit.’ Bij de deur wendt ze zich om. ‘Beterschap, hoor.’

Rolien denkt er nog juist op tijd aan ‘dank je wel’ te zeggen.

Na Maria’s vertrek daalt er een ijzige stilte neer. Enkele ogenblikken staat ze stokstijf met een van de potten in haar handen. Ze staart naar de paarse bloemen en bespeurt diep in haar gemoed een onbestemd gevoel van onvolkomenheid, maar het vervliegt eer het in de juiste vorm is gegoten. Ze opent de afvalbak en laat er de glazen potten een voor een in vallen.

‘Weet je wie de directe oorzaak van jouw val was?’ Axel komt breed grijzend de kamer binnen. Rolien is niet in de stemming voor grapjes al wenst ze dat ze ongeremd met hem mee zou kunnen lachen.

‘De buurman van hiernaast had zijn sleutels vergeten. Ik heb hem uitgelegd dat zijn timing ronduit beroerd was. Hij wenst je beterschap. – Zal ik een boterham voor je smeren? En wil je er een gebakken eitje op?’

‘Hoe laat is precies je afspraak bij de oogarts?’

‘Half twee. Waarom vraag je dat?’

‘Els vroeg me of ik haar naar de kapper kan brengen, want haar auto is voor een onderhoudsbeurt in de garage. Het duurt maar kort, heeft ze me verzekerd. Ik zet je af voor het ziekenhuis en ben op tijd terug om je weer op te halen.’

Ze kan de diepe zucht nog juist binnenhouden voor hij aan haar lippen ontsnapt.

‘Dat zijn dan twee vliegen in één klap.’ Ze tracht het grappig te laten klinken, maar Axels wenkbrauwen gaan vragend de hoogte in.

‘Laat maar,’ zegt ze kil.

Het bezoek aan de oogarts duurt langer dan verwacht. Hij vindt het nodig haar traanbuisjes door te laten prikken hetgeen zelfs na enkele pogingen niet gelukt. Nadat een nieuwe afspraak is gemaakt, drijft onrust haar naar buiten. De omgeving is in een waas gehuld. Haar ogen tranen